



Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 10.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 240, kjer je tudi administracija.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Srednja stranka.

V Ljubljani ste, kakor je znano, dve stranki, Slovenci in nemškutarji. Vsaka ima svoj program, po katerem se ravna, vsaka gré svojo pot. Dasiravno ste že ti dve preveč — kajti slovenska stranka je Ljubljani zadosi, nemškutarska je čisto odveč — so vendar nekteri boječi zajci, kateri nimajo toliko poguma, da bi se odločili za to ali uno stranko, kateri toraj nočejo biti ne Slovenci, ne nemškutarji, jeli snovati nekaj, kar ni ne tič ne miš, ne krop ne voda; to imenujejo srednjo stranko, to je stranka, ktera se hoče vsesti med dvema stoloma na tla. Bog jej daj srečo!

„Brencelj“, kateri vedno „tuhta“ in „tuhta“ in išče novega, bo osnoval tudi novo stranko in sicer po pregovoru: „V sred' je méď“. Čujte, kakošen program si je izmislil in ga misli ponuditi omenjeni stranki.

1. Vsak, kdor pristopi tej stranki, se odpové slovenskemu duhu in njegovemu djanju in zapodí nemškutarskega duha čez prag, tako da je čisto brez vsega duha.

2. Vsled tega noben ud nič ne vé, kajti če vsak kaj vé, so različne misli med udi in te zbujajo rade prepír, kterege pa se bo ta stranka ogibala na vso moč.

3. Denar Slovenca veljá ravno toliko, kakor denar nemškutarja. V tem obziru ima Slovenec le takrat prednost, kedar več plača kot nemškutar, sicer pa sta si popolnoma enaka. Vendar se ne krati nikomur pravica, da plača kako stvar dražje, kakor drugi. Sploh se sodi vednost človeka le po soldih, hišah in obligacijah, kdor nima nič pod paleom, naj bo Slovenec ali nemškutar, naj bo, kar mu je všeč.

4. Od porotnikov se zahteva, da obsodijo vsacega vrednika ali pisatelja, če bo le količkaj zabavljaj, kajti ta perutnina je navadno revna roba in daje le malo skupiti.

5. Ob času volitev v deželni zbor ali v mestni odbor napravi ta stranka velik izlet v Trst ali kam drugam, kterege ta mora vsak udeležiti, da se tako odtegne nasledkam volitve in se nikomur ne zameri.

6. Namesto čitalnice, kazine in družih društev se napravi čenčalnica in igralnica, kjer se bo igral tarok, domino itd., da se ne bo moglo reči, da se ta stranka ne

izobražuje tudi duševno in si ne pridobiva potrebnih vednosti.

Ta program je gotovo čisto nepristransk, ni sledu v njem o Slovencih in nemškutarjih, po njem se bo živelo, kakor sta živela prva človeka pred grehom in raji. Zato jej pa tudi „Brencelj“ ponosen zarad te iznajdbe.

Stara rimska povest.

„Brencelj“ po stari svoji navadi rad stika po vseh kotih in ne pusti ničesar pri miru. Tako se je spravil une dni čez knjižnico avstrijske zgodovine in našel sledečo povest, pisano v stari latinščini, ktera je pripovedki o Romulu in Remu, ktera sta Rim zidala, nekoliko podobna.

Glasí se po najdenem spisu tako-le:

Narodnis in Renegatus.

Neka mati rodovit dvos sinus, kteros ljubivit po vsih močibus kakor meso od lastnega mesa. Prvus, po imeni Narodnis spoštovavit in ljubivit svojam matrem, se državit njenih načelorum in naukorum in se naučivit mnogo koristnoram rečoram; drugus, po imeni Renegatus, pa zapustivit matrem, se podavit v tujam deželam med tujos ljudos, kateri zaničevaverunt njegovum jezikum in njegovam matrem, in se dobrissime nasrkavit tistae kulturae, ktera ga izneveravit svoji domovini.

In se pripetivit, da tujci zapoderunt Renegatum iz dežele. Vrnivít se nazaj med svojos bratos in hotevit vse preobrnire k tuji šegi, ktera mu bivit bolj priležna, kakor pozabita domača. A nič ne opravít, bratus Narodnis ni hotebat popustire maternum jezikum in se odpovedare domovini. Toraj bi bil ves trudus zastonj.

Renegatus pa se navadivit na tujem zvijačae, toraj skuša s zvijačo dosegera, kar ne gre po ravnih potibus. Pregovori bratum, da se ž njim pogodi za zidanje novega mesta, kterum bi imenuala „Državam“. Pridobuerunt še nekaj ljudorum, kateri se jima pridružuerunt, in tako začoverunt zidare novum mestum. Ko je sozidan veči delum mesti, ga hočevít obdare Renegatus z velikim grabnom, da branít mestum napadorum sovražnikorum in mejít

tudi lastnos prebivalcos. Tistum grabnum hotevit Renegatus imenuare „Ustavam“.

A grabnus bivit preozkus Narodni in njegovim prijateljibus domačinis; tudi bivit skopatus v meseci decembri v hudem mrazu, tako da ni bivit za nič. Narodnis in njegova stranka toraj hotuerunt preskočire tistum grabnum in ga zasuerere ter kopare širjorem in pripravnišum.

Zdaj zgrabit jeza Renegatum in njegovos pajdašos; obdolžuerunt Narodnis strankam izdajalstva in jih hotuerunt brž vsos pokončavere.

Nekega due se prikazuit Renegato sedem možorum na ministerskih stolibus; tudi Narodni se prikazuerunt, pa le trije. Iz tega sodivit Renegatus, da imavit večam pravicam v Državi, kakor Narodnis in njegova stranka. Iz tega se vnemit velikum prepirum, v katerem se pobijaverunt z jezicibus. Narodnis padivit, z mečem sofisticae in krivičnae zviijačae zadetus in se umaknivit večini.

Tako Renegatus dosezit, česar želivit in spravrit sitnem, a pravičnum bratam izpod rokibus. Državam pa obdaja grabnus Ustava, kterus je že ves zanemarjenus in se bliža od dne do dne propadu.

Renegatus pa se imenuje zdaj tudi morivec brati in obteživit svojam vestam s strašnim hudodelstvom“.

Iz te povesti, ktera se je godila v državnem zboru rimljanskem 1871. l. pred Kristusovom rojstvom, se vidi, da je naš jezik že star, kar se pozná tudi na črkah k, š, č, ž, kterih Latinec nima. Če bi bil kdo toliko učen, da bi to latinščino zamogel prestaviti v slovenščino ali nemščino, naj jo pošlje g. Rechbauerju, štajarskemu poslancu, na Dunaj, mož mu bo trud dobro plačal.

Rešpehtarjova kuharica.

En nemšk špasesn človek je enkrat rekel, da je tist velik revež, ki je tako lačen, da od žeje ne vé, kje bo po noči spal. Tak revež gvišno ne zná ne kuhat, ne kranjske šprahne, da s' ne more nič zaslužiti. Kuharija in pa kranjska špraha sta zdaj velik vredna, ko b' jest tih ne znála, bi pa stradala in bi bla tud taka revca. Če kdo misli, da plavšam in da ni res, kar govorim, bom pa povedala še več. Veste, ta je taka.

Kuharija je bla provdobra reč, dokler se ni vsaka šklema te kunšti učila; zdaj je pa kuhare tolko, da kar ena drug kljuko podajajo. Lon je tak, da si človek komaj rajfe špoga, za kiklje, facaneteljne in ta drug gvant pa ni nič. Jest sem pa vsega tega že navajena, raj pustim vso kuharijo, kakor pa da b' s' kej odrekla.

Pa je že dobro, če človek več šprah zná. Jest znam kranjsko, ibljansko, kuheltajč in pa že tud' nekej slobenarske ta nove. K' sem zmerej v cajtengah, k' jih pišejo gosp. „Brencelj“, sem pa že po svet znana; ldje vedó, kaj znam in toko imam še marskak zaslužek, ki b' ga toko ne imela. Kar stoji zapisan, da je slobenarska špraha v kanclijah zašafana, so se jo pa jeli eni učiti. Pa je zlo sitno, k' jo ne zná vsak, k' večem kakšen šolarček, pa bi bil velik špot, če b' se kakšen pecirksavtman h kakšnem abeckukarji hodil slobenarskega učiti.

Zato so se pa jeli pjontarji do mene obračat, če b'



imela kakšno frej uro, da b' jim jo vidmala za dober lon, se ve da. In toko pride vsak dan kdo k men se za kej štruirat. Gun dan so bli per men pecirksavtman iz Radolce, menda se jim reče Purzelbauch, k' so toko debel, da že več kot dvajset let niso vidli svojih nog. Ldje so mislili, da so šli k štotgoltarji prosit, da bi bil tist tabor v Lescah derlavban, pa vse to ni blo nič res. Peršli so k men, da sem jim pomagala tist urtelj anzecat, k' so ga polej dal tistem, k' so prosil za derlavbanje tabora. Pa sva ga prav hitro naredla, jest sem diktirala, gospod avtman so pa pisal in je bil brž fertik. Polej so mi pa stisnili en par ta novih cvangarc v roke in so rekli: „Veš, Špela, kedar bom prejel spet kakšno slovensko pečat, bom pa prišel k tebi, da bova zdrukala urtelj, saj ne bo zastonj. Samo nobenmu ni treba povedat, da ne bodo ldje vedli, da se hodim k tebi slobenarskega učiti“.

„O, le brez skrb naj bojo, gospod“, jim odgovorim, „saj nisem neumna, da b' svoje kunte spravla v špot. Naj le spet pridejo, kder bojo imeli kaj slobenarskega“.

Od tistga cajta sem imam pa strašno dost kuntov. Skor iz vsacega pecirka pride kakšen komisar, rihtar al pa šribar, da mu pomagam zdrukati kakšno šrifto v slobenarski šprahi. V Ibljan jih je velik, k' se pri men učé, jest jim dajem po tri ure na teden in toko bodo kmal tolk znal, koker jest znam. Eni mi pa še pišejo, da se učé po mojih pismih nove šprahne; nekaj ih vam bom povedala, če me ne bote izdal. Tukaj so:

Gospod Šentpeter iz Celja, gospod Vogrinc iz Planine, gospod Purzelbauch iz Radoljce, gospod grof Kuhinjski iz Krškega al od kod, in še nekaj drugih, k imajo še bolj španske imena. Kder dobim kaj novih šolarjov, bom pa že spet kaj povedala od njih.

Če mi bo kdo zdaj kaj pisal, naj nardi moj antres tako-le: „Špela Šnitleh, profesarca slobenarske šprahne za c. k. pjontarje“.

Tabor,

kakoršnega bi gosp. Wurzbach morda ne prepovedal.

1. Zedinjenje vseh Slovencev v eno kronovino — kateri je kralj gosp. Wurzbach.
2. Vpeljava slovenskega jezika v šole in uradnije — na Turškem.
3. Brezverske šole naj nehajo po Slovenskem razen onih, kterim je gosp. Wurzbach nadzornik.
4. Naj se, ako je mogoče, napravi vsaki dan kaka silna prodaja, da bodo c. k. uradniki več zaslužiti.

Da bi bili Gorenci pri Lescah prosili privoljenja za tabor po teh točkah, stavim, da bi ga Wurzbach ne bil prepovedal.

Pogovori.

Tone. Ktera stvar je najdražja in največ vredna v Ljubljani, kaj misliš, Tine?

Tine. Gotovo Dežman, ker se tako bojé, da bi ga kdo ne vkradel, da ga morata varovati dva čuvaja noč in dan.

* *

Jaka. Kaj bo Döllinger rekel, ko bo bral na zupnici tudi imena ljubljanskih profesorjev Piskra in Pergerja.

Jože. Vstrašil se bo in gotovo plah izustil žalostne besede: Moj Bog! Kaj sem že takim po volji.

* *

Jože. Si že kaj bral o brezverskih šolah, Tone? Kakošne so neki take šole?

Tone. I nu, jaz mislim, da so take, kjer ni treba ničesar verjeti, kar se v njih učí.

Jože. Aha, polej bi bila pa „profesorja“ Pisker in Perger v takih šolah na pravem mestu.

Tine. Zakaj neki so nemčurji vsi zoper papežovo nezmotljivost?

Jaka. Menda zarad tega, ker po lastnih skušnjah na sebi dobro vedó, da je človek včasih ves neumen in se v eno mer le moti.

O hranilnici ljubljanski.

(Dalje.)

Juri, trden in pošten kmet, je po slabi letini prisiljen, da bi plačal davek, vzeti na posodo 20 gold. in se obrne v tej zadevi do ljubljanske hranilnice. Ker potrebuje denar že v osmih dneh, gré v Ljubljano in vloži prošnjo do hranilnice, ktera ga stane s kolekom, plačo pisarja itd. vred 2 gold. 50 kr.

Vsled prošnje se mu pošlje na njegove stroške komisija na ogled njegovega pohištva, znese 15 gold.

Izpis iz zemljiških bukev, prošnja za vpis hranilnice na prvo stopinjo — kajti na drugo stopinjo dá žid (jud) še nekaj, a hranilnica nič — stane kmeta s potjo vred 4 gold. 50 kr.

Pot v Ljubljano in po drugih krajih najmanj 5 gold., kar znese vse skup okoli 27 gold.

Čez kaka dva meseca dobi iz hranilnice 20 gold. na posodo, toraj ima pri vsem trudu in delu zdaj že 27 gold. zgube, ktere mora precej plačati, tedaj mora imeti najmanj 27 gold. za potrositi ali od več, preden dobi od hranilnice 20 gold. na posodo.

Ko pride zopet k denarju, gré v Ljubljano in hoče plačati dolg z obresti vred, a to ne gré kar, kakor bi pihnil. Juri mora plačati še stroške za odpis (ekstablacija) hranilnice, kar ga stane najmanj 3 gold. tako, da potrosi nepotrebno 30 gold. in je za toliko slabji mož.

Nauk: Ljubljanska hranilnica je le za Jurčke.

(Se bo nadaljevalo.)

Za posnemanje.

Nekter človek napenja vse žile, da bi svet o njem govoril, a vse zastonj. Take baže človek je nemškutar Rister, po poklicu krojač, sicer zeló prazna, neimenitna in nenevarna živalica. Čujte, kako je ta možicelj hotel spraviti svoje ime v časnike in med svet.

Gospod Rister, memo rečeno, mož tujčeve pete, je šel v Medvode in se tam vstrašil pijanega kmečkega fanta, kar je naznanil „Tagblattu“, se vé da le ustmeno, kajti mož se pečá le s škarjami, s peresom le takrat, kedar pošlje svojim naročnikom dobro zasoljene račune. A dasiravno je usta na oba kraja skoro do ušes odprl, ni dosegel, česar si je želel, namreč slave, da bi se njegovo ime bralo v časnikih.

Kaj stori na to umna krojaška glava? V „zvezdi“ vdari nekdo njegovega sitnega pesička s palico, pesiček zacvili in Rister naznanil zanimivo dogodbo v „Tagblattu“, kateri rad sprejema svinjske in pasje članke.

To nekoliko pomaga. Svet se smeje temu naznanilu in gospodu Risterju, kateri gré vrh tega silovitega tolovaja še k sodnji tožit, rekši, da je oni gospod s tem, da je mahnil po pesu, mahnil tudi po gospodu Risterju, kajti pesiček je ud družine, če vdariš pesa, je to ravno taka pregreha, kakor da bi vdaril gospoda Risterja. Iz tega sledi se vé da, da, ako mahneš s palico po gospodu Risterju, bi se pritožil njegov pesiček, ker je ud njegove rodovine.

Nasledek te dogodbe je, da se vendar-le govori o gospodu Risterju, kar je mož želel in po svojem pesu tudi dosegel, dasiravno na stroške nekega družega.

Vendar bi mu „Brencelj“ svetoval še krajšo in lajšo pot, po kateri bi dosegel to, da bi se o njem govorilo.

Naj se vsede mož na svojega patrona polža in jezdari po mestu, „Brencelj“ mu zagotovi, da ga bo ves mestni svet občudoval, ali pa naj si naredi škarje na kolesa in se vozi s kakim oslom po ulicah, ktereга naj poganja z vatlom in mero, in v kratkem bo tako ali še bolj imeniten, kakor njegov pajdaš Fink.

Če bi to ne bilo res, mu je „Brencelj“ pripravljen plačati polič vina.

Še nekaj o taboru.

Juri. Radoljški okrajni glavar gospod Wurzbach je tedaj prepovedal tabor v Lescah, in sicer zato, ker se mu je nevaren zdel za avstrijsko državo.

Marko. Da bi bil nevaren? Zakaj neki? Saj ni stala na programu prošnja do cesarja, da bi dobili še več uradnikov in c. k. poglavarjev Wurzbachove vrste.

Ljubljanskim odbornikom.

Nekteri ljudje imajo že tako srečo, da naredé vse narobe. Tej vrsti ljudi se mora prištevati tudi nemčurski odbor ljubljanskega mesta. Kar ta odbor v enem letu napačnega naredi, bi drugačne vere odbor komaj v treh letih popravil.

Poglejte ljubljanski zvezdni drevored! Ali se vam ne zdi, kakor da bi bilo tam otrokom nalašč nastavljeno, da bi si lomili vrat? Kakošna je nova ograja kazinskega vrta! Res, taka ni, da bi si človek slabše ne mogel misliti, a vendar če se že kaj napravi za lastno nemčursko meso, naj se vsaj temu vstreže; tako ograjo bi od nemčurskega mestnega odbora komaj slovenska čitalnica pričakovala.

Kdo bo neki za Vami popravljal! „Brencelj“ nima toliko časa, da bi Vam stal vedno za petami in popravljal Vaše napake, to ga tudi ne veseli.

Sitno!

Gosp. pl. Wurzbach je prepovedal tabor zarad točke „Zedinjenje Slovencev“, ktera je bila doslej na vsakem taboru prva in zarad ktere še ni bil ne eden tabor prepovedan. „Brenceljnu“ vsili ta prepoved taka le vprašanja v glavo:

1. Ali poglavarji, kateri so minule tabore dovolili, niso vsi skup nič vedeli?
2. Ali je gosp. Wurzbach modrejši od vseh drugih?
3. Ali bi ne bil gosp. Wurzbach, kateri je tako učen, da je groza, znajdel strelnega praha, ako bi ga ne bil znajdel kdo že pred njim?

Gorjé!

Kakor se je zvedilo po časnikih, namerava tiskavni odsek dunajskega državnega zbora staviti predlog v državnem zboru, da bi ne imel le državni pravdnik naloge, tožiti liste in uradnike zarad člankov, kateri se mu nevarni zdé, timveč vsak človek, kateri bi mislil, da je kak članek državi nevaren.

Za božjo voljo, nikar tega! Če bi ta predlog bil potrjen, gorjé vsem časnikom in njihovim vrednikom! Gosp. Rister na priliko, kateri jako rad toži, bi letal dan na dan k sodnji, češ, da je kak članek, kateri govori o polžih ali o njem samim, državi nevaren, in vredniki bi bili neprenehoma pri sodnji, porotniki bi imeli komaj toliko časa, da bi mogli kositi. Bog varuj „Brenceljna“ take postav!

Prošnja.

Zgubil se je človek z imenom Kljunov Cene, kateri je na lestvici Slovencev splezal na visoko stopinjo,

potem se kot ministerialni svetovalec klatil po Dunaji, kot poslanec sedel v deželnem zboru kranjskem itd. Na ta način se mu je posrečilo, avstrijski državni in deželni kranjski zaklad olajšati za nekatere tisoče, s katerimi je zdaj nenadoma zginil in se menda v Švico napotil. Posebna znamenja: Jako debela koža, oskrnjen značaj, mož je popolnoma glub, ako se mu očitajo njegovi grehi, nos mu je tako vstvarjen, da se rad vtika v vsako reč, jezik nasajen s frazami. Znamenito na njem je še to, da mu nezaupnice nič ne škodujejo.

Kdor bi najdel tega zgubljenega sina Slovenije, naj ga obdrži sam.

Pjekjic.

Diese fejjfjften Sjobenen tjobjijo po mestu, da sem jaz pej zadnjem izhodu nase citajnice objubij 10 bokajov vina tistemu, kdaj jim vzame aj pa jaztjga zastavo aj fano. Vse to ni nic jes, vse je cisto naga, nesjamna jaz, kdaj to govoji, mu jaz jecem: „Eine fejjfjfte kej dos“. Jaz nisem nemskutaj, javno tako ne, kokej nista Jejni Gjašek in Kjandej, ki sta izstopija 30. apjija iz nase cicajnice. Ce mi kdo pjipeje tacega objekovajca, bo sej z mano na staji gjad skobce jovit.

V Kamejku maja meseca jetosnjega jeta.

J. K. Ezel, zupan,

Sjovenec, pa ne nemskutaj.

Pri državni mizi.

(„Brenceljnovc“ sanje.)

Krog državne mize sedi Poljak, Oger, Čeh, Moravec, Dalmatinec, in prvi Nемеc. Vsak ima pred sabo skledo prav dobro zabeljenih žgancev (avtonomijo), le Slovenec, kteri sedi na koncu zadnji, še milo gleda po njih, kajti gospodar Nемеc mu je bil prepovedal, prositi jih, češ, da jih bo že tako dobil.

Lačen revež čaka in čaka, drugi so že skoro pojedli svoje žgance, a njega se nihče ne spomni, žgancev prositi si pa ne upa, ker mu je ostro prepovedano.

Čez nekaj časa poprosi z boječim glasom, da bi se mu dala vsaj žlica.

„Čemu ti bo žlica“, zarenči Nемеc nevoljen.

„Da bom ž njo mogel jesti žgance, kterih še nisem dobil“, odgovori Slovenec.

(V tem hipu se „Brencelj“ zbudi in ne vé, ali je dobil Slovenec potem žgance ali ne. Škoda, da se predrami ravno takrat, ko je imel Slovenec dobiti svoje žgance!)

Nekaj novega.

Mestni očka Dežman so svoje stanovanje na „rotovžu“, ktero jim gré kot županu, brž oddali drugemu človeku. Tako usmiljen dozdaš še ni bil noben župan pred njimi, taka dobrosrčnost prekosi še sv. Martina, kteri je dal revežu le polovico svojega plajšča, a naš Dežman daje kar celo stanovanje drugemu. Če bodo njihovi nasledniki posnemali njegov izgled, se bo kmalu bralo po časnikih tako-le naznanilo.

„Oddá se županovo stanovanje na rotovžu. Kdor več plača, ga pa dobí“.

Na ta način bo prišlo tako daleč, da se bo vselil v stanico kak brivec ali celó pasji strižec.

Le tako naprej, bo že, bo že! Čast župana po tem tako nič ne trpi.

O prekleto! Tabor sem prepovedal zarad tega, da bi vjel kako zvezdo. Zdaj sem pa v „Brenceljna“ prišel.

Wurzbach.

Slabi nasledki.

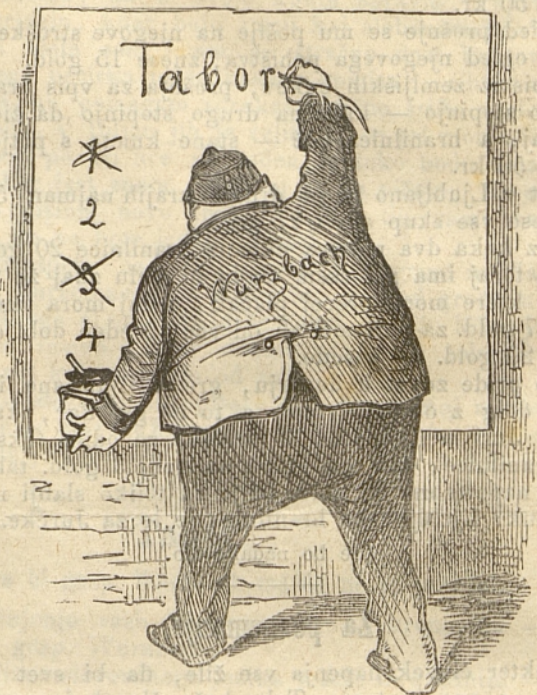
Gospod profesor Perger razlaga v realki svojim učencem neko stvar. Ko misli, da so jo vsi razumeli, pokliče učenca, da bi ga poskusil, a ta mu ne odgovarja po volji, timveč skoro ravno narobe.

„I, kako da niste razumeli?“ se grozi učitelj nad učencem; „saj sem rekel, da je tako in ne tako. Vi se zeló motite“.

„Ali pa Vi, gospod profesor“, ga zavrne učenec, „saj ste podpisali zaupnico Döllingerju, tedaj tudi o samem sebi ne boste mislili, da ste nezmotljivi, ker še papežu neizmotljivosti ne privoščite“.

Pa jo je imel gospod profesor po nosu.

Omer - Ali - Wurzbach pred naznanilom leškega tabora.



„Pri taboru je le dvojno mogoče: Ali se to, kar se obravnava, vjema z našimi principi, — tedaj so tabori nepotrebni; ali pa je našim principam nasprotno, toraj so nevarni. Tedaj — rsk!“

„Brencelj“ piše:

Gosp. V. v Gorici: Po Vaši želji Vam rad pritrdim, da sem pogrešeni goldinar zdaj že prejel. Hvala!

Gosp. J. Križaju v Ložu: Če bi vas kdo utegnil prašati, koliko ste že potrosili za „Brenceljna“, mu lahko poveste, da ravno toliko, kakor gosp. dr. Krauss v Planini. Oba sta mu enako plačala dolg in mu poslala — nič. „Brencelj“ se toraj tudi dalje priporoča Vajini blagovoljnosti, ktera bi ga brž spravila tje, kjer družih muh ni. Pa ljudje kvasijo, da se slovenski listi ne podpirajo dovolj! Pejta, pejta in podučita jih!

„Brencelj v koledarjevi obleki“,

kar ga je ostalo, se dobiva zdaj le po 20 kr. po pošti, v administraciji „Brenceljna“ pa le po 15 kr., toraj skor zastonj. Le po njem, kdor se hoče smeјati.

Prihodnji „Brencelj“ prifrčí 27. maja.